

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 23.090 van 17 februari 2009
in de zaak RvV XII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 november 2008 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M-CL. FRERE, die loco advocaat A. DETHEUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Ecuadoraanse nationaliteit, is geboren te Quito op 21 mei 1988 en is minderjarig ten tijde van zijn binnenkomst in België.

Op 1 maart 2000 komen de ouders van verzoeker, samen met de jongste van 3 kinderen, het Rijk binnen. Verzoeker en zijn jongere broer verblijven op dat moment nog in het land van herkomst.

Op 27 maart 2000 verklaren de ouders van verzoeker zich vluchteling.

Op 8 mei 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 november 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 30 november 2000 stellen de ouders van verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in tegen deze beslissing bij de Raad van State.

Op 27 februari 2001 stelt Duitsland met betrekking tot verzoeker en zijn jongere broer een vraag tot overname overeenkomstig artikel 16, §1 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 aan België. De Belgische autoriteiten gaan op dezelfde datum akkoord met deze overname.

Op 14 maart 2001 wordt verzoeker, alsmede zijn jongere broer, overgedragen aan België.

Op 10 juli 2002 verwerpt de Raad van State het schorsings- en annulatieberoep van 30 november 2000 bij arrest nr. 109.069.

Op 19 februari 2004 dienen de ouders van verzoeker, ook in zijn naam, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 14 september 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 3 oktober 2007 wordt aan de ouders van verzoeker, alsmede aan de jongste zoon van het gezin, een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 29 oktober 2007 dienen de ouders van verzoeker, ook in zijn naam, tegen bovenstaande beslissing alsmede tegen het bevel om het grondgebied te verlaten een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 20 maart 2008 vernietigt de Raad de beslissing van 14 september 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, alsmede het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2007, bij arrest nr. 9025, omdat verzoeker en zijn ene broer niet waren inbegrepen in de beslissing.

Op 29 november 2008 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 30 november 2008 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

Artikel 7, eerste lid, 1 °: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. De verwerende partij voert tevens aan dat verzoeker geen ernstig middel aanvoert. Het enig middel wordt hieronder ondernomen. Dit laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip 'middel' in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is dit vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

2.3. De verwerende partij werpt ten slotte een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker stelt in een enig middel het volgende:

"Moyen unique pris de la violation du principe du droit au respect de la vie privée et familiale induit de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation des actes administratifs, de la violation des articles 9 al.3. 9bis et 62 de la loi du 15.12.1980 relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers, de la méconnaissance de l'autorité de chose jugée découlant de l'arrêt n° 9025 du 20.03.2008 du CCE, de la violation du principe de bonne administration et de l'erreur manifeste d'appréciation;

EN CE QUE

La partie adverse a enjoint au requérant de quitter le territoire sans répondre, ni même évoquer la demande d'autorisation de séjour introduite par sa famille et sans tenir compte de la situation familiale particulière telle que rappelée dans l'arrêt n° 9025 du 20.03.2008 du CCE.

ALORS QUE

1. Attendu que le principe de bonne administration recouvre plusieurs notions et oblige l'administration, en l'occurrence, l'Office des étrangers, à rendre ses décisions en respectant un certain nombre de principes (voir Y. VAN MENDEL, "Het beginsel van behoorlijk bestuur", Kluwer, 1990, p. 10 ets.).

Que l'administration doit notamment respecter les droits de la défense, la règle d'équitable procédure, l'exigence d'impartialité, la préparation soignée des décisions administratives.

Qu'en vertu de ce principe de bonne administration, l'Office des étrangers a l'obligation de statuer sur la demande de régularisation de séjour introduite préalablement à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire, avant de notifier à la personne concernée un ordre de quitter le territoire.

Attendu qu'une circulaire ministérielle du 10.10.1997 (remplacée par celle du 15.12.1998) rappelait déjà les principes en vigueur en précisant que lorsque l'office des étrangers enjoint à l'administration communale de délivrer un ordre de quitter le territoire à un étranger et que celle-ci constate que l'étranger a introduit une demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9, al. 3 de la loi du 15.12.1980 dont la date d'introduction est antérieure à la mesure d'éloignement, elle ne doit plus notifier l'ordre de quitter mais doit avertir l'Office de l'introduction de la demande afin que celle-ci soit examinée (v. F. BERNARD, "L'article. al. 3 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire. le séjour,

l'établissement et l'éloignement des étrangers: d'une règle de procédure à une règle de fond. Commentaires de la circulaire du Ministre de l'Intérieur du 09.10.1997", RDE 1998, n°97, pp. 12-13).

Que, de même, le Conseil d'Etat a décidé dans un arrêt du 22.02.2000 que:

"Considérant que la requérante prend un moyen unique de la violation, notamment du principe de bonne administration, en ce qu'un ordre de quitter le territoire ne pouvait lui être délivré aussi longtemps qu'il n'avait été statué sur sa demande introduite en application de l'article 9, al. 3, de la loi du 15.12.1980."

Considère le moyen fondé" (v. CE. n°85.524, 22.02.2000, RDE, 108).

Comme le rappellent E. DERRIKS et K. SBAI:

"Il appartient au ministre compétent, avant de prendre une mesure d'éloignement, de statuer sur la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois introduite conformément à l'article 9, al. 3.

*Jugé que "la partie adverse devait, avant de décider le 27.07.1995 qu'il fallait notifier l'ordre attaqué, statuer sur la demande de régularisation de séjour introduite le 20.07.1995 par le demandeur. La circonstance que le rejet de la demande de séjour est intervenue postérieurement, soit le 12.02.1996, ne saurait avoir pour effet de remédier à cette illégalité" (CE, 24.12.1997, arrêt n° 70.506, rev. dr. piibl., 1998, Ml p. 13; dans le même sens, CE, 17.05.1995, arrêt n° 53.317; CE, 22.02.2000, arrêt n° 85.524). Dans le même sens, il a été décidé "que viole également ce principe [interdiction de prendre une mesure d'éloignement avant de statuer sur la demande d'autorisation de séjour] la décision prise à la même date que celle à laquelle la demande de séjour a été introduite tant il n'est pas possible de déterminer dans un tel cas d'espèce, laquelle de la demande où de la décision, est antérieure à l'autre" (CE, 29.03.2000, arrêt n° 86.391)" (E. DERRIKS et K. SBAI, *Droit des étrangers*, Loi du 15.12.1980, Chron. Jur. 1994-2000, Les dossiers du Journal des Tribunaux, n° 36, *Bruxelles, 2002, pp. 38-39).*

2. Attendu que le principe de bonne administration se combine également avec les principes de prudence et de minutie qui imposent à l'administration de prendre toutes les mesures nécessaires et de récolter le plus d'informations possibles pour prendre sa décision.

Que le Conseil d'Etat considère le moyen pris de la violation du principe de bonne administration fondé lorsqu'il apparaît que "la partie adverse a pris la décision contestée (...) sans s'être enquis de l'état d'avancement du projet; que si elle s'était renseignée à cet égard auprès des demandeurs ou de leur conseil elle aurait appris que ledit projet était en voie de réalisation" (v. C.E. n°77.273, 30.11.1998).

Qu'en délivrant l'ordre de quitter le territoire attaqué, alors même qu'une demande d'autorisation de séjour avait été introduite préalablement, le délégué du Ministre a violé le principe de bonne administration.

3. Attendu qu'en prenant l'acte attaqué, le délégué du Ministre a également violé les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Qu'en effet, il convient de rappeler que, pour répondre au vœu du législateur la décision administrative prise à rencontre du requérant doit être légalement motivée conformément aux exigences requises par les articles 62 de la loi du 15.12.1980 et 2 et 3 de la loi du 29.07.1991.

Que la loi du 29.07.1991 érige en son article 2 l'obligation, pour l'administration, de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle.

Que cette même loi précise, en son article 3, que cette motivation "consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision", et que cette motivation doit être adéquate.

Que l'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision (M. LEROY, "La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver", dans le rapport de la journée d'études de Namur du 08.05.1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

Que l'exigence la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient (C.H. du 12.05.1989, arrêt n°33.560, R.A.C.H., 1989).

*Qu'en effet, "motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise" (D. LAGASSE, "La loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs", *Orientations*, 1993, p. 68).*

Qu'en outre, la motivation doit encore être "adéquate", à savoir qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante.

Attendu que, dans le cas d'espèce, cette motivation n'est ni précise, ni complète, ni suffisante étant donné que l'acte attaqué viole le principe de bonne administration et ne fait même pas référence à la demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant et sa famille, qui est toujours pendante actuellement.

Que celui-ci est donc dans l'ignorance des raisons pour lesquelles sa demande d'autorisation de séjour serait rejetée, pour autant que ce soit le cas.

4. Attendu que la partie adverse ne pourrait se retrancher derrière le fait qu'elle n'aurait pas été informée par le Bourgmestre compétent de l'introduction de la demande d'autorisation de séjour du requérant.

En effet, les éventuels dysfonctionnements ou les retards dans la communication d'informations entre autorités publiques ne peuvent être valablement opposés au requérant.

Que celui-ci a en effet fait le nécessaire pour régulariser sa situation en introduisant avec ses parents une demande d'autorisation de séjour.

Par l'arrêt n° 167.248 du 30.01.2007, le Conseil d'Etat a rappelé que:

"Considérant qu'aucune disposition ne subordonne la recevabilité d'une demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9, al. 3 de la loi du 15.12.1980 au résultat positif d'une enquête sur la résidence du demandeur;

Que la commune agit comme organe déconcentré de l'Etat, et qu'il lui incombe de transmettre à l'Office des étrangers les demandes dont elle est saisie, quitte à les assortir de tels commentaires qu'elle juge opportun;

Que même si cette demande n'avait pas été communiquée à l'Office des étrangers, la partie adverse en avait été saisie, en l'organe de la commune;

Que, saisie d'une demande d'autorisation de séjour elle ne pouvait donner un ordre de quitter le territoire ni, à plus forte raison, un ordre de quitter le territoire assorti de mesure de contraintes, motivée par la seule absence de document permettant le séjour, sans avoir au préalable statué sur celle demande ou, à tout le moins, sans exposer les raisons pour lesquelles elle estime devoir donner un tel ordre avant d'avoir statué sur elle;

Que le moyen est sérieux. "

En l'espèce, le requérant a introduit avec ses parents une demande d'autorisation de séjour par une lettre recommandée du 19.02.2004.

Dès lors, l'introduction de la demande d'autorisation de séjour était antérieure de plus de 4 ans à la prise de décision de la partie adverse !

En ne répondant pas à cette demande préalable et légitime, la partie adverse a manifestement violé les dispositions reprises au moyen.

Selon une jurisprudence constante du Conseil d'Etat, la décision attaquée n'est pas valablement motivée et doit donc être annulée.

Le requérant ne s'explique d'ailleurs pas les raisons pour lesquelles ce nouvel acte lui est notifié sans qu'il n'ait été répondu à sa demande d'autorisation de séjour alors que le Conseil du contentieux des étrangers a précisément annulé, par son arrêt n°9025 du 20.03.2008, la décision de rejet ainsi que l'ordre de quitter le territoire qui en était le corollaire et ce, au motif que :

« En l'espèce, au vu des éléments dit dossier administratif le Conseil constate que la partie défenderesse n'a pas apprécié adéquatement tous les aspects de la situation familiale des requérants. En effet, il ressort de l'examen du dossier administratif que les requérants ont déposé la demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15.12.1980 précitée au moyen, en leur nom et celui de leurs trois enfants, d'époque tous mineurs. Il apparaît pourtant que les décisions attaquées ne sont adressées qu'au requérant et à leur fils D. S., alors que la motivation de la décision d'irrecevabilité de la demande de séjour fait indirectement référence à l'ensemble de la famille et aux autres enfants du couple, en particulier en ce qui concerne leur scolarité. Aucun élément du dossier administratif ne permet de penser qu'un sort indépendant de celui de leurs parents, devrait être réservé aux deux autres enfants des requérants, bien qu'entre-temps ces derniers aient atteint l'âge de la majorité au regard du droit belge, ou qu'en ce qui les concerne, une autre décision fondée sur la même demande d'autorisation de séjour ait été adoptée. De ces considérations, le Conseil estime que la partie adverse a porté atteinte à la vie familiale des requérants, sans qu'il n'apparaisse, ni des décisions attaquées, ni même du dossier administratif, qu'elle ait eu le souci de ménager un équilibre entre cette atteinte et le but légitime visé ».

Ce faisant, le Conseil du contentieux des étrangers constatait que le dossier administratif ne permettait pas de s'assurer que la demande d'autorisation de séjour du requérant et de son frère, également devenu majeur, avait été examinée en même temps que celle de leurs parents.

Ce constat poussait le CCE à annuler la décision prise à l'encontre des parents et de leur enfant mineur et qui ne faisait aucune référence à la situation des enfants devenus entre-temps majeurs.

En prenant un nouvel ordre de quitter le territoire, sans qu'il n'ait été statué à propos de la demande du requérant, mais également sans qu'il n'ait été procédé à un réexamen du dossier de la famille tout

*entière suite à l'arrêt d'annulation précité, la partie adverse a méconnu les dispositions reprises au moyen ainsi que l'autorité de chose jugée qui découle de cet arrêt.
En effet, la motivation de celui-ci pourrait être reproduit telle quelle en l'espèce.
La lecture de l'acte attaqué ne permet en effet pas de vérifier si la situation de la famille I. a été analysée dans son ensemble, portant ainsi atteinte à la vie familiale du requérant.
En telle sorte que l'acte doit être annulé et, entre-temps suspendu."*

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het indienen van een regularisatieaanvraag geen schorsende werking kan hebben ten aanzien van een rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet doet geen rechten ontstaan, brengt voor de vreemdeling geen machtiging met zich om op het grondgebied van het Rijk te verblijven, noch wordt verhinderd dat de vreemdeling alsnog een bevel zou ontvangen om het grondgebied te verlaten of het land zou worden uitgezet. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt verwerende partij dat de ingediende regularisatieaanvraag niet moet worden betrokken in de motivering van het bestreden bevel.

Met betrekking tot de vermeende schending van de formele en de materiële motiveringsplicht stelt verwerende partij dat verzoeker in casu erin slaagt de motieven van de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft er kennis van te hebben. De bestreden beslissing is voldoende gemotiveerd aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM stelt verwerende partij dat het bestreden bevel niet noodzakelijk een definitieve verwijdering van het grondgebied vormt en dat dit geen verboden inmenging in het gezinsleven van verzoeker uitmaakt. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen verplichting in hoofde van verwerende partij worden afgeleid om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied. Artikel 8 van het EVRM stelt de vreemdeling niet vrij van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. Tevens werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling die legaal in het Rijk verblijft, noch dat het zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst.

3.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen geldige reisdocumenten bezit. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit motief is tevens afdoende. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit het middel blijkt dat verzoeker kritiek uit op de inhoud van de bestreden beslissing, zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker niet over geldige reisdocumenten beschikt.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag; kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Er wordt opgemerkt dat verzoeker het motief dat in de bestreden beslissing wordt vermeld, niet betwist. Verzoeker uit wel kritiek op het feit dat in de motivering van de bestreden beslissing geen verwijzing kan worden gevonden naar de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet van 19 februari 2004. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing nalaat bekend te maken of de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds opnieuw werd onderzocht. Verzoeker is in zijn verzoekschrift de mening toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en de betreffende aanvraag nog steeds hangende is. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing ingaat tegen het gezag van gewijsde van het arrest nr. 9025 van 20 maart 2008 van de Raad.

Er dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu het motief van het bevel met name *“Artikel 7, eerste lid, 1 °: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument”*, niet wordt betwist door verzoeker.

Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel bedoeld wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en in feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Dergelijke vaststelling door verwerende partij doet geen uitspraak over een recht op verblijf en heeft met andere woorden geen uitstaans met de appreciatiebevoegdheid van verwerende partij in het kader van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet aangenomen worden. Bovenstaand onderzoek toont aan dat de schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 9025 van 20 maart 2008 van de Raad evenmin aangenomen kan worden. In dit arrest wordt de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf immers vernietigd omdat verzoeker en zijn ene broer niet in de beslissing waren vermeld en hun situatie niet was onderzocht. Artikel 9, derde lid, noch het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden geschonden.

3.4. Verzoeker voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker stelt dat *“La lecture de l'acte attaqué ne permet en effet pas de vérifier si la situation de la famille a été analysée dans son ensemble, portant aussi atteinte à la vie familiale du requérant.”*

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Noch toont verzoeker aan dat er een wanverhouding bestaat tussen zijn belangen en de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat de ouders van verzoeker, alsook zijn broers, in België verblijven op illegale wijze, leidt niet tot automatische toekenning van het recht op verblijf.

3.5. Verzoeker voert vervolgens aan: *“Qu’ en vertu de ce principe de bonne administration, l’ Office des étrangers a l’ obligation de statuer sur la demande de régularisation de séjour introduite préalablement à la délivrance de l’ ordre de quitter le territoire, avant de notifier à la personne concernée un ordre de quitter le territoire.”*

Voor zover verzoeker de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur zou inroepen, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij nog geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

In zoverre verzoeker stelt dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven zolang de aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet hangende is, wordt verwezen naar punt 3.3. van dit arrest.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift met de bewoordingen *“Attendu que le principe de bonne administration se combine également avec les principes de prudence et de minutie qui imposent à l’ administration de prendre toutes les mesures nécessaires et de récolter le plus d’ informations possibles pour prendre sa décision”* de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aanvoert, stelt de Raad het volgende vast.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het enige middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

De schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoeker voert ten slotte aan dat de gemachtigde van de minister een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door niet na te gaan of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is en door de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn familie niet te onderzoeken.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin aan een vreemdeling bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds hoger werd overwogen, werd artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet correct toegepast en betwist verzoeker het motief in het bestreden bevel niet. Verzoeker toont niet aan dat een onderzoek van zijn persoonlijke situatie en die van zijn familie verwerende partij zou brengen tot het nemen van een andere beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.